

et enkelt Parti, vi har henvendt os til alle Partier, og ikke mindst i Valutasagen — hvad ogsaa den ærede foregaaende Taler har peget paa — har vi henvendt os til Venstre med det Spørgsmaal, om vi ikke i Landets Interesse nu skulde se at enes om et Grundlag for en Valutaordning, der virkelig kunde blive betryggende for Landet, og jeg venter fremdeles, at dette Tilbud ikke skal blive afvist. Heldigvis er det jo ikke det ærede Medlem Hr. Hedegaard, som staar for de Forhandlingers Førelse, for saa nærede jeg ikke store Forventninger om Resultatet. Det ærede Medlem staar her og taler vidt og bredt om Regeringens manglende Evne til at forhandle. Den Tone, det ærede Medlem fører, er saa vist ikke af en saadan Art, at man faar stor Respekt for hans Forhandlingsdygtighed. Men i øvrigt antager jeg, det er bedst, at vi ikke fordyber os mere i hinandens Evner. Jeg har før givet det ærede Medlem en Kompliment, og den er han ogsaa misfornøjet med, saa det er vist ikke værd at forsøge mere.

Hvad angaar selve Sagen, om det, der er sket i Valutacentralen, har skadet Erhvervslivet, som det ærede Medlem før sagde, saa maa jeg hævde, at hvad der er sket, er sket i Henhold til den gældende Lov, den Lov, der er underskrevet af det ærede Medlems Meningsfælle Hr. Jørgen Christensen, den Lov, der er gennemført i det forrige Ministeriums Tid. Det er i Henhold til denne Lov og til de af den forrige Minister givne Instruktioner, at Valutacentralens Bestyrelse har tilrettelagt Grundlaget for Valutahandelen her i Landet. Der er ingen som helst Ændringer sket i det Forhold ved den Tillægslov, som i Dag er til Behandling her, og som første Gang blev vedtaget i Sommersamlingen. Det ærede Medlem bestrider, at Valutacentralens Bestyrelse skulde have Hjemmel for de Restriktioner, som den gennemførte en Gang i Sommer. Dette maa jeg selvfølgelig modsige. Jeg kan ikke tænke mig, at Valutacentralens Bestyrelse vilde iværksætte Handlinger, som var i Strid med Loven. De Handlinger, det ærede Medlem tænker paa, blev iværksat, endnu medens den Bestyrelse ledede Centralen, som var udnævnt af min højtærede Forgænger Hr. Jørgen Christensen; Juristen Green var Formand for Valutacentralens

Bestyrelse, og det er en Selvfølge, at han ligesom de øvrige har vaaget over, at det, de gennemførte, var i Overensstemmelse med den Hjemmel, de havde i Loven og i den Instruks, som var givet dem af Ministeren. Spørgsmaalet om disse Restriktioner har ikke foreligget for mig. Det var en Beføjelse, som Valutacentralens Bestyrelse alene havde ifølge Loven, og som de handlede efter uden at raadføre sig med andre.

Det ærede Medlem hævder, at Valutacentralen er blevet andet og mere, end det var Meningen. Det kan jeg ikke erkende, i hvert Fald er den ikke blevet andet og mere, end det var Meningen, da jeg stemte for Loven. Før sagde det ærede Medlem, ligesom det er sagt fra konservativ Side, at Valutacentralens Opgave skulde være at skaffe Oplysninger. Men det kan ikke nytte, at det ærede Medlem siger saadan, for der staar noget andet i Loven. Der staar udtrykkelig i Loven: Valutacentralen kan bestemme, at fremmed Valuta ikke maa stilles til Raadighed..., medmindre Købereren forelægger Attest fra Valutacentralen om, at Indkøbet af den fremmede Valuta enten sker til Dækning af Vareimport eller til et Formaål, der i øvrigt er godkendt af Centralen. Der er altsaa en langt større Myndighed for denne Bestyrelse, end det ærede Medlem maaske har troet. Jeg kan ikke gøre for, hvis han har misforstaaet det, men Loven indeholder denne Beføjelse, dette Paabud til Bestyrelsen om, hvad der er dens Opgave, og saa kan det ikke nytte bagefter at komme og sige, at man havde troet, at den skulde gøre meget mindre.

Det ærede Medlem Hr. Hedegaards Bemærkninger i øvrigt om Valutaspørgsmaalet munder ud i, at han mener at kunne hævde, at vi ikke har villet eller kunnet forhandle os til Rette. Jeg beder stadig det ærede Medlem granske i sin Erindring om, hvad det var, der forefaldt i Landstinget i Sommer. Der forefaldt det, at man fra Venstres Side forkastede et her i Folketinget vedtaget Lovforslag uden at stille noget Ændringsforslag, uden at opstille nogen anden Udgang end den rene Forkastelse. Der skete endelig det, at inden denne Forkastelse fandt Sted, henvendte jeg mig til Landstingsudvalget med en Skrivelse fra Valutacentralens Bestyrelse, i hvilken de paapegede det farlige i, at